

Arrest

nr. 207 822 van 17 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. B. DHONDT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 6 maart 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Irakees staatsburger en soenniet van Arabische origine. U bent geboren in hay el Amel, Bagdad, in 1983. In 1993 bent u verhuisd naar el Saidiya, Bagdad, wegens de (politieke) moord op uw oom en de slechte reputatie die u om die reden had gekregen.

In 2002 trouwde u met uw eerste vrouw, Al S. M. J. A., met wie u drie kinderen heeft: Mohammed, Sawa en Rawan. In 2007 trouwde u met uw tweede en huidige vrouw, F. N. M. S., met wie u twee kinderen heeft : Yousef en Ahmed. Na 20 januari 2014 werd er omwille van uw politieke activiteiten en uw soennitische strekking een bembom voor uw voordeur geplaatst, vermoedelijk door sjiiitische milities in uw wijk. Deze werd weliswaar opgeruimd door de politie. Diezelfde dag vluchtte u met uw gezin naar uw schoonouders in dezelfde wijk, al Taleem wijk, Bagdad. Daar werd op die dag eveneens een bembom geplaatst, die deze keer wel ontplofte. Daarop verbleef u gedurende één week in de Shaab wijk bij uw zus Shahar. Op 2 februari 2014 werd ontdekt dat uw zoon Yousef bloedkanker/leukemie heeft. In de daaropvolgende twee maanden verbleef uw zoon in het ziekenhuis samen met uw vrouw. Uzelf woonde in die periode op straat voor het ziekenhuis. In april 2014 bent u met uw zoon en uw vrouw vertrokken naar Bangalore, India, voor de medische behandeling voor uw zoon. Op 3 of 4 augustus 2015 keerde u terug naar Bagdad, Irak, in uw eigen wijk omdat uw geld op was. Op 16 augustus 2015 vertrok u alleen uit Irak naar Turkije. U bereikte België via de Balkanroute op 27.08.2016, waar u een asielaanvraag indiende op 01.09.2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende originele documenten voor: uw militair boekje, uw kieskaart, uw nationaliteitsbewijs en uw identiteitskaart. Verder legt u de volgende foto's of kopieën van documenten neer: artikels door uzelf geschreven, dreigbrief aan uw ouders gericht, posts op Facebook, identiteitskaart van uw vrouw en uw twee zonen, uw woonstkaart, de identiteitskaarten van uw broers en zussen, de werkbadge en toegangsbadge van uw vrouw, de huwelijksakte met uw tweede vrouw, medische documenten van uw zoon, overlijdensaktes van uw schoonvader, schoonmoeder en vader, geboorteakte van uw dochter, artikels in het magazine al Haddath, foto's en print screens van uw activiteiten als politiek activist en van uw zoon.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uit uw land van herkomst Irak vertrokken was uit vrees vermoord te worden door de sjiiitische milities Jaesh el Mehdi (JAM) en Asa'eb Ahl al Haqq (AAH): u had bedreigingen ontvangen omdat u als soenniet kritiek uitte op de Iraakse regering op sociale media en op bijeenkomsten in Bagdad, en de milities hadden al twee keer een bom aan uw huis geplaatst. Om diezelfde redenen denkt u ook dat uw zoon de nodige behandeling voor zijn leukemie werd geweigerd. Daarnaast haalt u aan dat men destijds uw winkel van u afpakte en dat milities zomaar producten meepakten uit uw winkel omdat u een soenniet bent. Verder haalt u ook uw verleden en dat van uw vader bij de Baath-partij aan en verwijst u naar de executie van uw oom in de jaren negentig. Ten slotte vreest u voor uw leven omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad. Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Wat betreft uw kritiek op de sjiiitische milities en op de regering en alle politici (naar eigen zeggen schrijft u tegen el Maliki, el Chalabi, tegen het Mehdi leger en tegen het stelen van medicijnen binnen het Ministerie van Gezondheid), verklaart u dat dit bestaat uit online posts op Facebook (met de twee profielen genaamd 'Ana al Iraqii' en 'Amer al Rassam') en uit speeches die u geeft op het Muthanabi forum in Irak (CGVS 1, p. 7, 14 + CGVS 2, p. 3, 5, 9). U staakt dit met een aantal documenten: enkele door u geschreven teksten die u naar eigen zeggen voorlas op het Muthanabi forum (document 1), verschillende Facebook posts (document 20-21) en een artikel van uw hand in het magazine al Haddath van toen u al in België was (document 19). Het Commissariaat-generaal is – in tegenstelling tot wat u beweert – van mening dat u er niet in geslaagd bent om aan te tonen dat u omwille van deze kritiek het slachtoffer bent geworden van bedreigingen, bomaanslagen en het ontzeggen van medische hulp aan uw zoon.

Zo blijkt uit uw verklaringen over uw optredens op het Muthanabi forum alvast dat u daar nooit enige problemen heeft gekend en dat u uw activiteiten daar vrij kon uitoefenen. Immers, u verklaart dat de milities daar niet komen, dat de mensen daar opgeleid zijn en dat men u daar niet kan deren (CGVS 2, p. 18). Aldus blijkt dat u hier nooit enige noemenswaardige problemen heeft gekend. Daarnaast blijkt ook dat uw gebruik van uw Facebookprofiel genaamd 'Amer al Rassam' – een alias die zoveel betekent als 'Amer De Schilder' en waarop wel uw foto te zien is – niet problematisch was. U verklaart immers dat de artikels die u onder dit profiel postte 'niet zo sterk' waren en u daar nooit echt negatieve reacties op heeft gekregen (CGVS 2, p. 6-7). De naam 'Amer al Rassam' gebruikt u trouwens naar eigen zeggen enkel op Facebook, omdat u die mooier vindt dan uw eigen naam (CGVS 2, p. 3). Het probleem zit hem volgens u dan wel in uw Facebook profiel genaamd 'Ana al Iraqii', waarop u hevige politieke artikels postte. Uit voorzorg plaatste u dan ook uw eigen foto daar niet op en gebruikte u daar ook niet uw echte

naam, zodat niemand zou weten wie achter dit profiel schuilging (CGVS 1, p. 7 + CGVS 2, p. 6). Naar eigen zeggen kreeg u op uw posts op dit profiel dan ook negatieve reacties en werden u in privé-berichten zelfs bedreigingen toegestuurd (CGVS 2, p. 7-8). Echter, van deze negatieve reacties en/of bedreigingen legt u geen enkel begin van bewijs neer. Nochtans kan van iemand die zich uitgeeft als een verbeterd online activist (u had jarenlang verschillende Facebook-profielen, die u enige medium waren om online kritiek te uiten), redelijkerwijs verwacht worden dat hij deze bedreigingen, nota bene via Facebook, kan staven. Dit is in casu niet het geval, wat deze door u aangehaalde bedreigingen op uw meest kritische Facebook-profiel alvast sterk ondermijnt.

Naast deze (vermeende) online bedreigingen, wijst u ook naar een aantal concrete feiten die u met uw vervolgers (i.e. sjiiitische milities) zou meegemaakt hebben in het echte leven, meer bepaald een bermbom aan uw huis en één aan het huis van uw schoonouders eind januari 2014 en het feit dat men uw zoon een noodzakelijke behandeling voor zijn levensbedreigende ziekte weigerde. Ook wat betreft deze feiten, slaagt u er niet in om deze elementen aannemelijk te maken daar uw verklaringen hieromtrent door verscheidene merkwaardigheden en tegenstrijdigheden worden gekenmerkt.

Ten eerste verklaart u over de twee moordpogingen met explosieven eind januari 2014, dat er op een dag 's morgens een bermbom werd geplaatst aan uw ouderlijk huis in hay al Taleem (CGVS 1, p. 4, 5, 14). Gevraagd door wie de bom werd geplaatst, antwoordt u dat uw familie wist dat het door Jaesh el Mehdi (JAM) en Asa'eb Ahl al-Haqq (AAH) was en dat die uw familie verteld hadden dat de bom niet tegen hen gericht was maar tegen Amer [i.e. uzelf]. Gevraagd hoe uw ouders dat vernomen hebben, blijkt dat de milities openlijk en bloot aan uw familie zouden hebben gezegd dat ze u wilden vermoorden met een bermbom (CGVS 2, p. 12). Deze gang van zaken is evenwel bijzonder onlogisch en opmerkelijk. Eerder had u immers zelf verklaard dat de milities niet zomaar iemand op straat doden, maar dat alles in het geheim gebeurt (CGVS 2, p. 14). Het is dan ook maar weinig aannemelijk dat de milities hun moordplannen op u openlijk en bloot zouden verkondigen aan uw naasten en ze de voorbereidingen voor deze moordplannen op klaarlichte dag zouden uitvoeren (nl. het plaatsen van de bom aan uw deur). Dergelijke modus operandi kan bezwaarlijk als 'in het geheim' worden beschouwd. Bijgevolg rijzen reeds ernstige twijfels bij de geloofwaardigheid van deze bedreiging.

Bovendien verklaart u dat u, toen de politie deze bom kwam opruimen, u hen niet heeft aangesproken noch iets heeft gevraagd (CGVS 2, p. 13). Hoewel u en uw familie op dat moment net een moordpoging hadden overleefd, blijkt aldus dat u niet eens de moeite nam om hierover meer informatie in te winnen bij de verantwoordelijke diensten die het explosief bij u thuis kwamen wegnemen. Dit getuigt van een bijzonder povere interesse in het verdere verloop van de zaak. Van een politiek activist als u, die zowel online als offline wantoestanden in zijn land aanklaagde, kan toch redelijkerwijs verwacht worden dat hij meer interesse zou tonen in deze gebeurtenis, dat hij zich zou informeren over zijn vervolgers of hiertoe minstens een poging zou ondernemen. Dit is echter in casu niet het geval, wat maar weinig bijdraagt tot de aannemelijkheid van deze bedreiging.

De geloofwaardigheid van deze bedreiging wordt verder ernstig onderuit gehaald wanneer blijkt dat u, nadat de bermbom door de politie was opgeruimd, met uw gezin gewoon naar uw schoonouders trok die in dezelfde wijk en op amper twee straten van uw ouderlijk huis wonen (CGVS 2 p. 14). Dit kan op z'n minst merkwaardig en opvallend genoemd worden, aangezien u eerder had verklaard dat de milities openlijk hadden gezegd aan uw familie dat ze u wilden vermoorden (CGVS 2, p. 12) en dat ze alles over u wisten ("Ja, zeker en vast zullen ze dat te weten komen want de milities bevinden zich op elke vierkante meter van de wijk. Ze zijn nog sterker dan de intelligentiedienst tijdens het regime van Saddam", CGVS 1, p. 7). Dit valt maar moeilijk te rijmen met het gedrag van iemand die net is ontsnapt aan een moordpoging door de milities in zijn eigen wijk. De pertinente vraag rijst dan ook waarom die persoon niet uit zijn eigen wijk wegtrekt op zoek naar veiligheid, eerder dan in zijn wijk te blijven.

Diezelfde dag, 's nachts, zou dan een tweede bermbom geplaatst zijn, dit keer aan het huis van uw schoonfamilie. Na deze tweede bom zou u gedurende één week bij uw zus Shahar in hay el Bayaa gebleven zijn. Ook hierover legt u incoherente verklaringen af. Waar u eerst verklaart dat u en uw vrouw een week bij uw zus verbleven ("[...] ik ging naar mijn zus Sahar in de wijk Shaab. Mijn vrouw en ik bleven er een week", CGVS 2, p. 12), verklaart u anderzijds dat u alleen bent vertrokken naar uw zus en dat uw vrouw bij haar familie achterbleef (CGVS 2, p. 14-15). Van iemand die op dat moment aan een tweede moordpoging is ontsnapt, kan verwacht worden dat hij geen tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn naaste familieleden (i.e. zijn vrouw) met wie hij daarna nog al dan niet samengewoond hebben op hetzelfde adres. Bovendien verklaart u dat u onderweg (naar uw zus) een checkpoint tegenkwam, maar u daarbij geen problemen kende (CGVS 2, p. 15). Dit is des te opvallend aangezien u beweert dat

alle milities in uw wijk nauw samenwerken, ze duidelijk aan uw familie hebben aangegeven dat ze u wilden vermoorden, ze u bovendien tot bij uw schoonfamilie waren gevolgd om u ook daar te proberen te vermoorden én ze volgens u elke vierkante meter in uw wijk controleren (zie supra). In deze context is het dan ook verwonderlijk dat u een controle van uw vervolgers zomaar doorkomt.

Ten tweede haalt u de weigering tot medische behandeling van uw zoon aan (CGVS 1, p. 5). U verklaart dat uw zoon kanker heeft en hij in het el Tufl el Markazi ziekenhuis in hay al Iskan niet werd behandeld omdat hij de zoon is van een soennitische politiek schrijver die de regering en de milities bekritiseert (CGVS 1, p. 5). U staft de ziekte van uw zoon met een aantal medische documenten (document 16) en foto's van uw zoon (document 22). Hoewel uiteraard begrip kan opgebracht worden voor uw situatie en die van uw familie vanwege de ziekte van uw zoon, bent u er niet in geslaagd om aan te tonen dat uw zoon behandeling werd geweigerd in Bagdad omwille van uw politieke activiteiten zoals u het verklaart.

Zo verklaart u dat uw zoon en uw vrouw gedurende twee maanden in het ziekenhuis zijn gebleven en dat u in die periode voor het ziekenhuis op de stoep heeft geslapen. Dit ziekenhuis werd volgens uw verklaringen bewaakt door militieleden van uw wijk, die u dan ook hebben herkend en de directie hebben ingelicht over uw activiteiten (CGVS 2, p. 15). Echter, het is vooreerst zeer merkwaardig en opvallend dat u gedurende twee maanden op de stoep van het ziekenhuis zou hebben verblijven nadat u reeds tweemaal aan een moordaanslag vanwege diezelfde militie zou zijn ontsnapt. Het feit dat u zich aan hen bleef blootstellen door in hun zicht aan het ziekenhuis te blijven, is bijzonder opvallend en doet ernstig de wenkbrauwen fronsen.

De geloofwaardigheid van uw stelling over de geweigerde medische hulp aan uw zoon wordt verder ondermijnd wegens de volgende elementen. U verklaart dat u met de directeur over uw zoon heeft gesproken (CGVS 2, p. 17), maar u weet evenwel diens naam niet. U verklaart ook dat uw zoon een specifiek medicijn nodig had, maar hoe dat medicijn heet, weet u niet. In dit verband verklaart u dat ze beweerden dat ze het nodige medicijn niet ter beschikking hadden. U verklaart daarop dat u dan geprobeerd heeft om aan dit medicijn te geraken via de apotheek, maar dat u hierin niet bent geslaagd (CGVS 2, p. 16). Indien uw zoon werkelijk minstens twee maanden medische behandeling werd geweigerd, u hierover de directeur aansprak en het bewuste medicijn elders probeerde te bekomen, is het maar weinig aannemelijk dat u niet weet hoe de directeur in kwestie heet en welk medicijn uw zoon precies nodig had, te meer u zelf had aangegeven dat u louche zaken met medicijnen aan de kaak stelde (zie supra). Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw overtuiging dat uw zoon omwille van uw activiteiten een behandeling werd geweigerd.

Uw beweringen op dit vlak worden verder ondermijnd door het volgende. Gevraagd of u een andere oplossing heeft gezocht voor uw zoon, zegt u dat er geen ander ziekenhuis in Irak gespecialiseerd is in kanker bij kinderen (CGVS 2, p. 16). Echter, volgens de informatie ter beschikking van het CGVS (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier) blijkt dat er Irak meerdere ziekenhuizen gespecialiseerd zijn in kanker (Sulaymaniya, Basra, Bagdad). Bijgevolg is het vreemd dat u deze niet heeft bezocht of op zijn minst gecontacteerd. Het is bijzonder vreemd dat iemand die zo actief was op sociale media en het internet – zie uw online activisme (supra) – dat hij geen eenvoudige online opzoeking kan verrichten om zo een eventueel alternatief te vinden voor het ziekenhuis dat hem zijn zoon naar eigen zeggen bewust een behandeling weigerde.

Ten derde wordt de algemene geloofwaardigheid van de door u aangehaalde (online) bedreigingen, moordpogingen en geweigerde behandeling ernstig ondermijnd door het volgende. In april 2014 trok u met uw gezin naar India om er uw zoon te laten behandelen. Begin augustus 2015 keerden jullie naar uw eigen wijk in Bagdad terug, om dan twee weken later uw land voorgoed te verlaten. Met andere woorden keerde u terug naar de plaats waar u naar eigen zeggen eerder al twee moordpogingen had overleefd. Gevraagd waarom, antwoordt u dat u gewoon zaken wou regelen en tickets wou boeken en dat niemand wist dat u naar het huis van uw familie teruggekeerd was (CGVS 2, p. 19). Deze verklaringen kunnen maar moeilijk overtuigen. U verklaarde immers ook dat de milities in uw wijk elke vierkante meter controleren en ze alles weten (zie supra). Dat u in deze context dan toch beslist om naar uw wijk terug te keren, is des te opvallender. Uit uw verklaringen blijkt uiteindelijk dat u twee weken thuis heeft gezeten en dat uw broer enkel uw ticket heeft geboekt. Uw documenten en paspoort waren reeds klaar voor uw aankomst in Irak (CGVS 2, p. 19). Gewezen op het feit dat het merkwaardig is dat u naar de wijk terugkeerde waar u al twee moordpogingen had ondergaan, enkel voor het boeken van een vliegtuigticket wat men tegenwoordig van eender waar ter wereld online kan doen en waarvoor u dus niet per se in Bagdad dient te zijn, antwoordt u: "Waar anders? Ik had anders geen geld om naar een hotel te gaan" (CGVS 2, p. 19). Dit is echter maar een povere verklaring, aangezien u er eerder al in

geslaagd zou zijn zich elders op te houden (bijvoorbeeld bij uw zus). Uw opvallende verblijfplaats na uw terugkeer uit India, valt dus maar moeilijk te rijmen met het gedrag van iemand die aan twee moordpogingen is ontsnapt en om deze reden voor zijn leven vreest in (zijn wijk in) Bagdad. Het feit dat u er zomaar terugkeert, ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bedreigingen.

Naast de door u aangehaalde problemen in verband met uw kritiek op regering en milities, haalt u in het kader van uw asielaanvraag een aantal feiten uit een verder verleden aan; meer bepaald de executie van uw oom in de jaren negentig en het feit dat jullie toen naar een andere wijk verhuisden en de problemen in uw winkel(s) die u begin jaren 2000 kende met sjiitische milities omdat u een soenniet bent. Op basis van deze elementen kan in uw hoofde echter niet besloten worden tot een actuele, gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en wel om volgende redenen.

Over uw oom verklaart u dat hij om politieke redenen geëxecuteerd werd in 1993 en dat uw familie toen besloot naar een andere wijk te verhuizen omdat jullie hierdoor een slechte reputatie hadden gekregen (CGVS 1, p. 3). Dit dateert dus van bijna 25 jaar geleden, op een moment dat u zelf nog maar tien jaar oud was en het land nog onder het bewind van Saddam Hussein stond (zie ook verderop in deze beslissing). U weet bijgevolg niet waarover het politieke probleem van uw oom ging, ook tegenwoordig verklaart u eigenlijk niets te weten hierover (CGVS 1 p. 3). Hoewel begrip kan opgebracht worden voor uw situatie en die van uw familie na de dood van uw oom en uw verhuis naar een andere wijk destijds, kan opgemerkt worden dat de politieke context en machtsverhoudingen in Irak volledig veranderd zijn in vergelijking met de jaren negentig. Uit uw verklaringen blijken dan ook geen elementen waaruit zou blijken dat u omwille van deze executie uit begin jaren negentig actueel een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou koesteren.

Hierbij aansluitend, verklaart u dat u en uw vader voormalige leden van de Baath-partij zijn (de partij van voormalig dictator Saddam Hussein) en de mensen in uw wijk u omwille van die reden haatten (CGVS 1, p. 3, 14). U staft dit feit met uw militaire boekje waarin dit valt te lezen (document 3). Echter, het louter verwijzen naar uw (ex-)lidmaatschap van deze partij volstaat niet ter rechtvaardiging van een internationaal beschermingsstatuut. Immers, uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dan wel dat voormalige Baath-leden in het verleden een doelwit vormden van bepaalde groeperingen (sjiitische milities) na het vallen van het regime van Saddam Hussein in 2003, uit deze info blijkt ook dat voormalige Baath-aanhangers actueel niet langer systematisch geviséerd worden, laat staan Baathisten van een lagere rang zoals u en uw vader (udu amil) (CGVS 1 p. 10). Deze stelling van het CGVS wordt ook onderschreven door uw eigen verklaringen waar u zegt dat u in dit verband geen problemen heeft gekend, en uw vader ook niet (CGVS 1 p. 3 + CGVS 2, p. 5). Zodoende zijn er geen objectieve elementen waaruit zou moeten blijken dat u in dit verband een vrees tot vervolging zou koesteren.

Daarnaast verwijst u naar een aantal problemen die u vroeger kende op professioneel vlak. Uw familie had een winkel met elektrische apparaten in de wijk Al Shooja maar die raakte vernield toen Iraniërs na de val van Saddam in 2004 verschillende winkels op de markt weer opeisten van de soennieten (zowel uw als andere winkels raakten daarbij verbrand). Meteen daarna opende u dan verschillende andere winkels (supermarkten): één in de wijk Al Moalif (die u evenwel weer verkocht), en twee in de wijk Al Taleem (de ene werd door de sjiitische milities ergens tussen 2004 en 2007 evenwel vernield omdat er zagezegd een overtreding was vastgesteld en de andere heeft uw familie nog steeds, maar daar komen de sjiitische milities soms zomaar producten meenemen omdat u soenniet bent) (CGVS 1 p. 9-10, 14, 16). Ook deze elementen kunnen bezwaarlijk een internationaal beschermingsstatuut rechtvaardigen. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u na deze tegenslagen steeds weer de veerkracht vond om de (professionele) draad weer op te nemen en uw zaken opnieuw uit te bouwen. U bleef doorheen de jaren ook steeds in uw wijk wonen en werken, tot uw vertrek uit het land in 2015. U geeft daarenboven zelf aan dat dit geen reden is waarom u vandaag niet zou kunnen terugkeren naar Irak (CGVS 2, p. 5). Zodoende kan omwille van deze gebeurtenissen niet besloten worden tot een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve kan nog gewezen worden op volgende opmerking in verband met uw soennitische geloofsstrekking. Hoewel erkend wordt dat de situatie in Bagdad nog steeds complex, ernstig en problematisch is, is deze niet van dien aard dat het loutere gegeven dat een asielzoeker een soenniet is uit Bagdad aanleiding geeft tot het bestaan in diens hoofde van een gegronde vrees voor

vervolgning in Vluchtelingenrechtelijke zin. Er dient steeds sprake te zijn van een gepersonaliseerd, actueel, objectief risico in hoofde van de asielzoeker. Verzoeker is er dan ook toe gehouden om een persoonlijke, gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Zoals hierboven aangetoond is dit in casu niet het geval. Wat dit betreft verwijst u naar een dreigbrief van de militie AAH die uw familie op 1 april 2016 ontvangen heeft en waarin staat dat zij bezig zijn met het 'opkuisen van soennitische regio's' – van deze dreigbrief legt u een kopie neer (CGVS 1 p. 4 + CGVS 2 p. 1 + document 2). Los van het feit dat het slechts gaat om een kopie en geen origineel exemplaar (waardoor meteen vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de authenticiteit ervan), kan opgemerkt worden dat deze brief in april 2016 bij uw familie zou zijn bezorgd, dus ruim een half jaar na uw eigen vertrek uit Irak en aankomst in België (u vertrok midden augustus 2015, CGVS p. 6). Zodoende was deze brief geen aanleiding voor uw vertrek uit Irak. Er kan op basis van deze brief ook niet a priori besloten worden tot in uw hoofde het bestaan van een actueel, gegronde vrees voor vervolging. Immers, u verklaarde dat uw familie onmiddellijk het huis verliet toen ze deze brief vonden en naar de Al Jihad wijk bij uw broer gingen; uw vrouw en kinderen bevinden zich nu bij uw schoonfamilie (CGVS 1 p. 4, 7, 12 + CGVS 2 p. 15). Zodoende blijkt dat uw familie de eis van deze militie ingewilligd heeft en rijst de vraag waarom u en/of uw familie omwille van deze brief actueel nog een gegronde vrees voor vervolging zouden te vrezen hebben. Immers, het motief van deze bedreiging werd door hun verhuis teniet gedaan.

Ten slotte haalt u aan dat u tijdens uw leven veel familieleden bent verloren (CGVS 1, p. 13). U staaft het overlijden van uw vader, uw schoonmoeder (moeder van uw tweede vrouw) en uw schoonvader (vader van uw tweede vrouw) met overlijdensaktes (document 17). De overlijdensaktes van uw vader en schoonouders (document 17) tonen aan dat zij overleden zijn in respectievelijk 2001, 2002 en 2006. Hoewel uiteraard begrip kan worden opgebracht voor de impact die dit op u en uw familie moet gehad hebben, werpt dit geen ander licht op de hierboven staande analyse in verband met de door u aangehaalde asielelementen. Immers, uw vader stierf een natuurlijke dood (document 17; DVZ verklaring 22.01.2016 vraag 13A), uw schoonmoeder (moeder van uw tweede vrouw) is overleden aan brandwonden in 2002 (document 17; CGVS 1, p. 12) en uw schoonvader (vader van uw tweede vrouw) is vermoord in 2006 (document 17; CGVS 1, p. 11; CGVS 2, p. 14). Daarnaast bent u ook uw eerste schoonvader (vader van uw eerste vrouw) verloren aan kanker (CGVS 1, p. 13) en is uw eerste schoonmoeder (moeder van uw eerste vrouw) omgekomen tijdens een bombardement in 2003 (CGVS 1, p. 11; CGVS 2, p. 14). Uit uw verklaringen blijkt dat zij ofwel een natuurlijke dood zijn gestorven ofwel zijn omgekomen ten gevolge van de algemene veiligheidssituatie waarvoor wordt verwezen naar onderaan deze beslissing. Verder verklaart u ook dat uw vrouw Nadia een tumor had en ze een mastectomie hebben gedaan (CGVS 1, p. 13). Hoewel uiteraard begrip kan opgebracht worden voor haar situatie, is dit element vreemd aan de conventie van Genève, waardoor u louter op basis van dit feit niet het Vluchtelingenstatuut kan toegekend worden.

Uit alle bovenstaande elementen blijkt dat u er niet in geslaagd bent om aan te tonen dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende identiteitsdocumenten neer: uw originele kieskaart, uw origineel nationaliteitsbewijs en uw originele identiteitskaart, een kopie van de identiteitskaart van uw vrouw en uw twee zonen, een kopie van uw woonstkaart, een kopie van de identiteitskaarten van uw broers en zussen, een kopie van de huwelijksakte met uw tweede vrouw, en een kopie van de geboorteakte van uw dochter. Deze documenten hebben louter betrekking op uw persoonsgegevens en die van uw familie waardoor deze niets aan bovenstaande analyse veranderen. Uw origineel militair boekje werd hierboven reeds besproken (zie supra). De werkbadge en toegangsbadge van uw vrouw hebben enkel betrekking op haar professionele carrière waardoor deze niets aan bovenstaande analyse veranderen. De door u neergelegde overlijdensaktes werden hierboven reeds besproken (zie supra). De overige door u neergelegde documenten (uw artikels, posts op Facebook, artikel in het magazine al Haddath, print screens en foto's van uw politieke activiteiten, medische documenten van uw zoon en zijn foto's, dreigbrief van AAH) werden hierboven reeds besproken (zie supra). Verder legt u nog een Facebook post neer in verband met het bekomen van medicijnen voor een vriend van u (document 5). Deze post toont echter enkel dat u er in geslaagd bent om via de sociale media uw vriend aan zijn nodige medicijn te helpen, meer niet. Ten slotte legt u ook nog foto's neer met politieke figuren (document 20). Uit deze foto's valt echter niet af te leiden dat u omwille van uw (politieke) activiteiten problemen heeft gekend, daar deze foto's enkel tonen dat u deze mensen kende, meer niet. Bijgevolg veranderen deze documenten niets aan bovenstaande analyse.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie in uw land die u als reden voor uw vertrek uit uw land aanhaalt (CGVS 1, p. 16), wordt verwezen naar het volgende. Naast de erkenning van de

vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere

factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen afkomstig uit “areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer

individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin

vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt als volgt:

"De bestreden beslissing schendt

- artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna "Vluchtelingenconventie") en de artikelen 48/2 t.e.m. 48/7 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenwet")*
- artikel 17, §2 en artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 met betrekking tot de werking van het CGVS*
- artikel 3 juncto artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM")*
- artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. (hierna "Kwalificatierichtlijn")*
- artikel 10.3 en 10.4 van de herschikte Procedurerichtlijn*

- en de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur, omwille van de volgende redenen:

Ten onrechte kent verwerende partij het vluchtelingenstatuut niet toe aan verzoeker.

1. Analyse en argumentatie verwerende partij:

Verwerende partij stelt dat verzoekers kritiek op Facebook, in artikels en een magazine op de sjjiitische milities, de regering en politici, en verzoekers speeches op Al-Muthanabi forum niet van die aard zijn dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Verwerende partij verwijst hiervoor naar verzoekers eigen stellingen dat hij op Al Muthanabi forum nog geen problemen gehad heeft, dat de milities daar niet komen, en dat zijn facebook-profiel met herkenbare foto minder 'sterke' posts bevatte. Dit is dus een analyse die enkel is gebaseerd op verzoekers subjectieve inschatting van het risico, en niet op de eigenlijke gegrondheid van de vrees.

Wat betreft het tweede profiel, met schuilnaam, daarop kreeg verzoeker veel negatieve reacties en bedreigingen, maar die reacties kan hij niet staven wat het volgens verwerende partij ongeloofwaardig maakt.

Daar stopt de risico-analyse vanwege verzoekers politiek activisme en schrijverschap.

Verwerende partij gaat dan over tot de geloofwaardigheidsanalyse van de twee bom- incidenten.

Ten eerste vind verwerende partij het ongeloofwaardig dat de milities in kwestie aan verzoekers ouders zouden laten weten dat ze hem wilden doden met een bom. Opnieuw gebruikt verwerende partij als criterium hiertoe verzoekers eigen verklaringen over de modus operandi van dergelijke milities, en niet objectieve informatie over hoe sjjiitische milities te werk gaan.

Ten tweede heeft verzoeker de politie die de bom kwam wegruimen niet om meer informatie verzocht en verwacht verwerende partij meer belangstelling van verzoeker voor zijn zaak. Verwerende partij verliest hierbij echter uit het oog dat de politiediensten worden gezien (niet zonder reden) door soennitische burgers van Bagdad als één en ondeelbaar met de milities, zo niet dat ze oogluikend hun aanwezigheid en acties dulden.

Ten derde blijkt dat verzoeker daarna niet zijn wijk ontvlucht is, maar enkel zijn huis. Verwerende partij meent dat dit opmerkelijk is, opnieuw met als enige criterium verzoekers eigen verklaring dat de milities de wijk volledig kennen.

Bij het tweede incident met explosieven wijst verwerende partij op een incoherente verklaring van verzoeker. Eerst verklaarde verzoeker dat zijn vrouw mee gevlucht was naar het huis van zijn zus, later dat hij er alleen heenging. Het feit dat verzoeker zonder noemenswaardige problemen een checkpoint passeerde acht verwerende partij ook ongeloofwaardig op grond van verzoekers eigen verklaring dat alle milities in zijn wijk samenwerken, dus ook deze die de checkpoint bemannen.

Wat betreft de problemen met de medische behandeling van verzoekers zoon merkt verwerende partij op dat verzoeker verklaard heeft dat het ziekenhuis werd bewaakt door militieleden van zijn wijk, en dat het merkwaardig is dat verzoeker in die omstandigheden 2 maand buiten het ziekenhuis op straat verblijft, in hun zicht.

Verder weet verzoeker de naam niet meer van de directeur van het ziekenhuis, noch de naam van het medicijn dat zijn zoon behoefde. Verwerende partij verwacht van verzoeker dat hij de naam van het medicijn en die van de directeur kent.

Verder meent verwerende partij dat er andere ziekenhuizen zijn die kanker behandelen en dat het vreemd is dat verzoeker dit niet heeft gevonden ondanks zijn online activisme vaardighe- den.

Verwerende partij merkt ook op dat na anderhalf jaar verblijf in India een terugkeer voor twee weken naar de wijk verzoekers problemen ongeloofwaardig maakt, want verzoeker verklaarde zelf dat de milities elke vierkante meter van de wijk controleerden.

De executie van verzoekers oom, de problemen met de winkels met militie leiden evenmin tot een gegronde actuele vrees voor vervolging. De omstandigheden zijn ondertussen veranderd. Het feit dat verzoeker en zijn vader baathisten waren leidt evenmin tot vervolging gezien baathisten niet langer systematisch vervolgd worden. De problemen met de winkels dateren ook van te lang geleden en het feit dat uit de huidige winkel spullen zomaar worden meegenomen door sjjieten omdat hij en zijn familie soennieten zijn rechtvaardigen geen internationaal beschermingsstatuut.

Wat betreft de brief van Asaib Ahl el Haqq om de wijk te verlaten, die dateert van zes maand na verzoekers vertrek en vormde niet de aanleiding van dit vertrek. Gezien zijn gezin dan ook direct verhuisd is maakt een einde aan het motief van de vervolging, de eis van de milities werd immers ingewilligd.

2. Analyse ten gronde en tegenargumentatie verzoekende partij

Wat opvalt aan de beoordeling die verwerende partij maakt is dat die elk element apart op vervolgingsrisico analyseert, maar geen cumulatieve toepassing van die risico-analyse maakt, dat verzoekers subjectieve verklaringen over veiligheid, modus operandi van de milities en dergelijke

worden gehanteerd als criterium in plaats van objectieve informatie of landenrapporten, en dat er hoegenaamd geen objectieve informatie gebruikt wordt om de objectieve gezondheid van de vrees te onderzoeken, behalve één CEDOCA document over ex-ba'athisten.

Verwerende partij beroept zich louter op haar eigen geloofwaardigheidsanalyse, een CEDOCA document omtrent de vervolging van ba'athisten, een CEDOCA document omtrent de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, een artikel van 2010 omtrent een kinderkankerziekenhuis in Basra, een artikel uit 2012 omtrent een kinderkankerziekenhuis in Suleimaniya, en een studie over kinderkanker in Bagdad, uitgevoerd tussen 2001 en 2006. Dit is uiteraard informatie die volledig achterhaald en gedateerd is en niets nuttigs toevoegt over de actuele beschikbaarheid van medische zorg buiten Bagdad. Verder werd ook de UNHCR Position on Returns toegevoegd van november 2016.

Er werd geen enkele informatie toegevoegd omtrent de positie van maatschappijkritische schrijvers, bloggers, politieke activisten, auteurs, etc. Ook naar de UNHCR richtlijnen voor Irak van 2012, nog steeds de meest recente en geldige richtlijnen, werd niet verwezen.

Daarbij werden er dan nog een gebrekkige analyse gemaakt die cruciaal informatie over het hoofd ziet.

2.1. Verzoekers profiel als schrijver/activist en politiek dissident

2.1.1. Feitelijk profiel

Verzoeker heeft een duidelijk profiel als komende uit een familie van ex-ba'athisten, en als politieke opposant en activistische schrijver. Verzoeker was als een intellectueel en opposant actief op het al-Muthanabi forum, de plek waar intellectuelen in Bagdad zich ophouden en aan discussies deelnemen. Verzoeker schreef over Iran en de impact op Irak, een bijzonder gevoelig thema dat direct aan de politieke inmenging van de milities raakt (CGVS pg. 12). Hij bekritiseerde Al Maliki, Al Chalabi, Al-Tamimi, en de milities.

Hij heeft verschillende publieke profielen die hij gebruikt om zijn teksten te verspreiden en zo'n 3500 mensen lezen zijn teksten (CGVS pg 8). Verzoeker heeft ook internationale contacten met schrijvers (CGVS pg. 8). Verzoeker had verschillende facebookprofielen op verschillende momenten, maar heeft uit veiligheidsoverwegingen soms de naam moeten aanpassen, soms werd het profiel gehackt en had hij er geen toegang meer toe. Verzoekers raadsman neemt aan dat indien je profiel gehackt wordt het ook duidelijk is voor de hackers in kwestie wie je bent, en aan welk telefoonnummer en e-mail adres dat profiel verbonden is. Het feit dat verzoeker ook onder een nom de plume gepubliceerd heeft beschermt hem dan ook niet.

Op verzoekers 'minder sterke', herkenbare profiel schreef hij over soennieten en sjiïeten, Iraanse inmenging en vrouwenrechten, toch allemaal ook bijzonder gevoelige thema's (CGVS pg.8). Hij gaf op pagina 8 overigens ook aan dat hij bedreigd werd vanwege zijn commentaar op vrouwenrechten.

Maar ook op verzoekers 'sterke' profiel is hij blijkbaar gekend en herkenbaar. Verzoeker legt bewijs voor dat Maher Al Rijab, Koerdisch parlamentslid (hij noemt hem een voorzitter), hem op 6 juni 2014 dit profiel bij zijn naam, Amer, noemt, en hem looft om zijn stellingname (CGVS II pg.8).

Op Al Muthanabi forum op het el Rusafi plein, komen elke vrijdag de intellectuele van Bagdad samen. Volgens verzoeker soennieten, sjiïeten, atheïsten, extremisten, artiesten, journalisten en mensen uit de média (CGVS pg.15). Verzoeker is er bevriend geraakt met Sadeeq el Mousawi, broer van een parlamentslid en vredesambassadeur, met Bathul Ibrahim, een politica en parlamentslid, de actrice Amal Taha. Hij is ook bevriend met die mensen op Facebook. Met Bathul Ibrahim is hij zelfs bevriend geraakt door Facebook (CGVS II pg. 4) wat toch aangeeft wat zijn bereik is met zijn profiel. Hij legt ook foto's voor van hem met die mensen. Verder is er ook nog een Koerdisch parlamentslid dat vragen leek te stellen bij hetgeen hij schrijft en aangaf te weten wie hij was (CGVS pg.15)

Verzoeker heeft gesproken over Qais el Khazali, de leider van AAH, in erg kritische termen, hij heeft artikels over Daesh en over de aanslag in Karrada geschreven, in termen die de verantwoordelijkheid bij de regering en milities leggen (CGSV pg. 15, en CGVS II pg. 7).

Verzoeker werd verzocht een artikel te leveren door een facebookvriend, Z. Al S., die voor al Haddath werkt in London. De publicatie van zijn artikel in al-Haddath is gebeurd met naam en toenaam, én met foto. Het artikel gaat over de betogingen tegen de regering en het feit dat de regering verantwoordelijkheid voor haar incompetentie probeert te maskeren door zelf mee te lopen in die betoging, een interessante en intelligente analyse van wat hoe je op positie door het volk ondermijnt (CGVS II pg. 3).

Zoals verzoeker aangeeft zullen mensen die het slecht met hem voorhebben zich echt niet bezighouden met negatieve reacties te geven onder zijn artikels en commentaar, maar zullen ze hem in persoon komen bedreigen (CGVS II, 7), wat ook gebeurd is. Verzoekers redenering dat lezers van zijn posts en commentaar gaan aarzelen in hun eigen naam alles ook te 'liken' is sluitend (CGVS II pg. 6).. Een traditionele lezer van een pamflet of boek hoeft zijn goedkeuring niet met naam en toenaam te uiten als hij iets leest, maar is niettemin een lezer. Het is absoluut niet zo dat omdat iets niet wordt 'geliked' op Facebook, dit ook niet gelezen werd. Dit geldt temeer indien we het angstklimaat in Irak in overweging nemen."

Verzoeker stelt vervolgens dat de verwerende een beroep had moeten doen op objectieve informatie en landenrapporten, en verwijst daarvoor naar artikel 10 van de herschikte Procedurerichtlijn en artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, inmiddels in Belgisch recht omgezet onder meer door de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet. Hij citeert uit het arrest van 22 november 2012 van het Hof van Justitie in de zaak M.M. (C-277/11) waarin wordt gesteld dat de lidstaten ervoor zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in de landen van oorsprong van asielzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis. Er diende dus informatie vergaard en in acht genomen te worden die betrekking heeft op journalisten, mediawerkers, politieke activisten en dissidenten. Uiteraard is verzoeker geen journalist in de klassieke zin, maar het is iemand die veelvuldig en voor een reëel publiek teksten publiceert over de overheid, milities, wantoestanden, corruptie, maatschappelijke onvrede, vrouwenrechten, etc. Datgene wat journalisten tot doelwit maakt, rapportage en publicatie, is een kenmerk dat ook bij verzoekers activiteiten terug te vinden. Idealiter wordt er onderzoek gedaan naar burgerjournalistiek in Irak, maar bij gebreke daaraan kunnen we een risico-analyse maken die samengesteld wordt uit de berichtgeving voor mediawerkers, ngo's, burgerrechten activisten en politieke dissidenten. Verzoeker haalt vervolgens verschillende rapporten aan, zo bijvoorbeeld het Human Rights Watch World Report van 2017 en het jaarrapport van US State Department van 2016 en de UNHCR waarin kan worden gelezen dat journalisten die berichten over politiek gevoelige thema's zoals de slechte veiligheidssituatie, corruptie en een zwakke overheid, te maken krijgen met bedreigingen, arrestaties, geweld, en sluiting van ondernemingen, moord, bedreigingen, ... Journalisten en hun familieleden vormen zowel doelwit voor terroristen, religieuze groeperingen, corrupte beampten, en onbekenden en dat ook gewone activisten werden bedreigd wegens kritiek op hooggeplaatsten op hun eigen facebookpagina's.

Verzoeker verwijst naar de richtlijnen van het UNHCR voor Irak van 2012 met betrekking tot de situatie van politieke activisten en dissidenten die monddood gemaakt worden of erger. Hij citeert verder uit deze richtlijnen en stelt dat hieruit ook blijkt dat er een duidelijk verband wordt gelegd tussen personen die politiek 'lastig' zijn, mensen van soennitische origine, en de beschuldiging een ex-ba'athist te zijn. Dit toont aan hoe vervolging werkt voor soennitische mannen in Irak, geen te isoleren criteria, maar als een net van cumulatieve criteria. Verzoeker citeert verder uit de richtlijnen om aan te tonen dat ook professionelen zoals journalisten, NGO-medewerkers en mensenrechtenactivisten worden gevisieerd door de verschillende gewapende groeperingen in Irak: *"In addition to legal restrictions, the exercise of freedom of speech and of the press is subject to widespread self censorship, due to fear of reprisals from a range of state and non-state actors."*⁴³⁴

Journalists and media workers in Iraq are reported to face many risks as a result of their work. While some have been killed in crossfire or other acts of general violence, the majority of those who have lost their lives have been victims of specific attacks based on their ethnicity or religion and/or their (imputed) political opinion. Given that most Iraqi news and television stations are owned by either political parties, religious groups or by the Iraqi Government, 435 journalists and other media workers are often considered to represent a particular political or sectarian party or opinion. 436 As a result, armed groups have repeatedly targeted media outlets and employees for their perceived "Western" or pro- American views, 437 their affiliation with the Iraqi Government, 438 or their sectarian or ethnic association. 439 Others have been targeted for investigating controversial political or other sensitive issues, including corruption or activities of armed groups. 440 In many cases, the exact motives for an attack remain unknown as no responsibility is claimed and/or serious investigations do not appear to be undertaken. 441 As there have been no arrests or convictions for attacks on the media, in 2011 Iraq was for a fourth year ranked first in the Impunity Index of the Committee to Protect Journalists. 442

Further, a number of reports claim that journalists and media professionals face harassment, intimidation, arrest and abuse at the hands of the ISF or political parties. 457 Journalists investigating corruption or criticizing government officials appear to be particularly at risk. 458 The ISF has allegedly arrested journalists without charge. 459 Several media outlets were raided by the ISF and equipment was destroyed or confiscated. 460 During the Iraq-wide protests in 2011, numerous incidents against journalists by the ISF were recorded, including harassment, arbitrary arrest, destruction and confiscation of equipment, and abuse. 461

During the height of violence in 2006 and 2007, various armed groups targeted NGO employees for assassination, 539 often on the basis of their (perceived) political or sectarian profile. With the improved security situation, such attacks have become less frequent. In 2010, attacks were reported to be "rare", 540 but in 2011 media reports again noted the killing of several NGO workers and rights activists in what appeared to be targeted attacks. 541 In addition, some NGO workers and activists reportedly keep their work hidden from neighbours, friends and even family due to fears of retaliation from armed groups, who suspect them to be affiliated with the Iraqi authorities or the international community, in

particular the US. 542 NGO workers and activists investigating, documenting or otherwise engaging in politically, religiously or socially sensitive issues - such as corruption,⁵⁴³ human rights abuses, or religious taboos - appear to be particularly at risk. According to reports, the Iraqi authorities have not taken sufficient action to protect NGOs from being targeted. ⁵⁴⁴ The ISF and Iraqi authorities are also reported to harass and intimidate NGO workers and rights activists. The US Department of State stated in its latest human rights report that "police conducted unannounced and intimidating visits to some NGOs, demanding photographs, passport details, names, and addresses of all staff and their family members. "

Despite the NGO law of 25 January 2010, which provides some protection against arbitrary government actions negatively affecting NGOs and their staff⁵⁴⁵ attacks on NGOs and activists reportedly continued, in particular in the context of popular protests in 2011» (stuk 4).

Uit het UNAMI rapport van 2014 blijkt ook goed welk gevaar mediawerkers lopen in Irak :

« 9.1 Violence perpetrated against media professionals

The targeting killing of journalists and media workers continued from July to December. UN AMI confirmed the killings of at least 12 journalists and media personnel during the period while five media workers were injured. According to the MoHR, 17 media professionals were killed during the second half of 2013. Most of the attacks on journalists occurred in Mosul, Ninewa governorate where on 5 October unidentified gunmen shot dead two local journalists working for Al-Sharqiya TV Channel in Sarj-Khana sub-district. Five days later unidentified gunmen attacked Al-Mowselya TV Channel in Mosul, clashing with and killing three Iraqi soldiers protecting the building. On 24 October unidentified men used silenced weapons to kill a cameraman working for Museliya TV in Mosul. On 27 October, a correspondent of Masar TV Channel in Mosul was killed by unidentified gunmen with small arms in the Cultural Complex of northern Mosul. Another journalist was killed by unidentified gunmen in Al Majmoua' Al Thaqafiyyi neighbourhood of the city on 24 November. Although local officials told UNAMI that investigations were on-going, no arrests had been made by the end of the reporting period. On 23 December an unidentified armed group carried out a complex attack on the Salahiddin Satellite and Radio Channel in Tikrit involving three VBIEDs and four suicide bombers. Five media workers were killed, including a director and a presenter and ten more were injured. Among those killed were the chief of Salahiddin Television, a copy editor, a producer, a presenter, and a technician. The survivors were too afraid to speak to UNAMI following the attack. By the end of the reporting period authorities were yet to arrest the perpetrators.

In southern Iraq UNAMI saw a death threat issued to a female journalist via social media. She was reluctant to raise the issue with the police for fear of collusion between the authors of the threats and elements within the Iraqi security forces. Journalists in Kirkuk also highlighted the decreasing numbers of female journalists during the reporting period, explaining that it had become "very dangerous " for them. The leaders of the four prominent Human Rights NGOs in Basra also reported receiving threats during the spate of sectarian killings in September. Not all of the threats were reported to the police, due to mistrust and suspicions about police collusion with the militia groups suspected of issuing these threats. The Iraqi Journalists Syndicate and civil society organisations have repeatedly complained about the lack of protection for media workers and impunity for the perpetrators of attacks. On 10 December UNAMI issued a public statement condemning the attacks, and calling upon the authorities to conduct an independent investigation to bring the perpetrators to justice.

9.1.1 Intimidation from state agents

UNAMI documented one incident during the reporting period in which state agents had intimidated a media worker. Kirkuk police arrested the man in question in the city during the reporting period and accused him of assisting terrorists after he took pictures at the scene of an explosion. The journalist was blindfolded and beaten on the legs and about the head with an electric rod. Eventually he agreed that he belonged to ISIS in order to stop the torture. The following day he was placed before a judge who ordered his immediate release for lack of evidence. The journalist told UNAMI that he lives in fear of Kirkuk intelligence in case they detain him again.

Intimidation creates a lasting detrimental effect on freedom of expression. A Basra journalist interviewed by UNAMI on 24 October conceded a cautious approach to publishing articles, which could be perceived as anti-government. This follows incidents occurring around a year previously when his media outlet broadcast an interview with a former Ba 'ath Party member. Iraqi Security forces responded by raiding the organisation 's offices and arresting two staff members. The journalists were held for around four hours before the then Basra Governor intervened on their behalf to secure their release." (stuk 5, OCHR, UNAMI, Report on Human Rights in Iraq: January - June 2013)

Er wordt ook verwezen naar een arrest van Uw Raad nr. 90 572 van 26 oktober 2012 waarin werd geoordeeld dat de vrees naar de toekomst toe vanwege een seculier-politieke publicatie als auteur en waarbij hierdoor voorbij werd gegaan aan bepaalde twijfelachtige aspecten van het vervolgingsrelaas. Hieruit blijkt nog eens duidelijk wat evident is, dat er in de eerste instantie een vrees voor toekomstige

vervolgning dient te bestaan op het moment van de beoordeling van de vrees, en niet dat het enkel dient aangetoond te worden dat er reeds vervolging heeft plaatsgevonden:

"Verzoeker toont ingevolge zijn verklaringen ter terechtzitting genoegzaam aan dat hij na zijn terugkeer uit Nederland in Bagdad verkeerde in het milieu van de seculiere schrijvers en politici. Uit de vertaling van het boekje blijkt dat verzoeker seculiere overtuigingen heeft en zich zeer kritisch opstelt ten aanzien van de Iraakse politici en politieke partijen. Het is aannemelijk dat hij dit boekje verspreidde en Ingevolge deze verspreiding in de negatieve aandacht kwam van religieuze groeperingen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas, te dezen de bomaanslag op zijn wagen, ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Verzoeker maakt in casu aannemelijk dat hij omwille van zijn seculiere instelling en politieke overtuiging vervolging vreest.

Het voorafgaande in acht genomen, kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn politieke overtuiging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

Verzoeker heeft hiermee aangetoond omwille van zijn politieke publicaties, zijn publieke optredens, zijn herkenbaarheid, zijn commentaar, artikels en posts, en omwille van zijn vele lezers waaronder belangrijke politici, toehoorders en gevoelige onderwerpen, een reëel risico op vervolging te lopen omwille van zijn politieke overtuiging.

Verzoeker geeft ook aan hier niet mee te zullen ophouden en dat hij zich niet discreet zal opstellen: "Maar wat mij betreft, ik zeg de waarheid en ik verdedig mijn land. Waarom zou ik ermee stoppen? Ik moet opkomen voor mijn normen en disciplines" (CGVS pg.12)."

Verzoeker verwijst ook naar de situatie voor soennieten in Bagdad, stelt dat de bestreden beslissing zelf aangeeft dat soennitische burgers in Bagdad een groter risico lopen slachtoffer te worden van het geweld door sjiitische milities, die samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

"De COI Focus geeft duidelijk aan dat soennieten omwille van hun religieuze strekking worden gevisieerd:

"Volgens een gezaghebbende medewerker bij een internationale organisatie in Bagdad die omwille van de veiligheid van zijn bronnen anoniem wenst te blijven, zijn de soennieten in Bagdad nu sterker het mikpunt van mensenrechtenschendingen. "

In de COI Focus lezen we verder over de grote impact en macht van de sjiitische milities:

"De sjiitische milities [hebben] na de crisis van het Iraakse leger in 2014 het machtsvacuüm snel opgevuld, en zelf controleposten opgesteld, waardoor zij nu zelf de veiligheid in Bagdad verzekeren. Het Iraakse leger is niet bij machte om deze taak te vervullen, aldus deze bron. Van de oorspronkelijk 45 divisies van het Iraakse leger blijven nog maar vijf over, en ook deze zouden niet volledig operationeel zijn. (...)

Uit verschillende bronnen blijkt dat de sjiitische milities in Bagdad, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor het geweld in Bagdad (met uitzondering van de aanslagen met springstof deze zijn toe te schrijven aan ISIS en eventueel nog andere soennitische groeperingen). Volgens een gezaghebbende medewerker bij een internationale organisatie in Bagdad en volgens ISW worden dagelijks lijken gevonden, kunnen de milities straffeloos te werk gaan, en kunnen de officiële veiligheidsinstanties daar maar weinig tegen ondernemen, door hun gebrek aan manschappen en organisatie. Bij confrontaties tussen de milities en het leger en de politie zijn het de ordediensten die doorgaans aan het kortste einde trekken. Verschillende incidenten hebben dit bewezen (...). "

De COI Focus geeft duidelijk aan waarom soennieten gevisieerd worden:

'Verschillende factoren dragen volgens Cedoca ertoe bij dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden, begaan door sjiitische milities:

De feitelijke macht van de sjiitische milities in Bagdad is sterk toegenomen (zie boven, hoofdstuk 2. Huidige toestand van het conflict). Deze milities hebben mensenrechtenschendingen begaan op soennitische burgers in de gebieden die zij recent hebben heroverd op ISIS.⁸⁸ Het Iraakse leger is momenteel geen voldoende sterke tegenmacht in Bagdad, en als het tot confrontaties tussen milities en het Iraakse leger komt, moet het leger het onderspit delven.⁸⁹

Het offensief van ISIS ten noorden van Bagdad en vooral de val van Mosul heeft het geweld tegen soennieten in Bagdad doen toenemen,⁹⁰

Veel soennieten in Bagdad zijn IDP's die meer dan ingezetenen doelwit worden van de sjiiitische milities; vooral ontheemden uit de provincie Anbar worden gevisieerd.⁹¹ Soennieten lopen volgens UNHCR risico om opgepakt en gearresteerd te worden door de veiligheidsdiensten aan een controlepost, omdat zij ervan verdacht worden lid van ISIS te zijn.⁹²

Uit informatie van UNHCR blijkt dat soennieten vaak slachtoffer worden van bedreigingen, verbaal geweld of mishandelingen.⁹³

Verzoeker verwijst naar en citeert uit verschillende rapporten van toonaangevende mensenrechtenorganisaties waarin het risico voor soennieten wordt bevestigd en stelt:

“Samengevat komt het er op neer dat het sektarisch geweld tegen soennieten in Bagdad steeds toeneemt. Soennieten zijn het slachtoffer van mishandelingen, uithuiszettingen, ontvoeringen en moorden. De Sjiitische milities hebben hechte banden met de Iraakse overheid en veiligheidsdiensten, en bemannen mee checkpoints. In totaal zijn er zo'n 200 checkpoints in Bagdad, waar gecontroleerd kan worden tot welke religieuze tak iemand behoort. Soennieten proberen hun religie te verbergen aan deze checkpoints, om niet in de problemen te komen. Een toenemend aantal soennieten wordt geëxecuteerd teruggelaten, waarbij de familie de lichamen niet durft op te halen uit schrik voor de sjiitische milities”.

Al deze zaken, zo stelt hij, komen nog eens terug en worden benadrukt in een recent UNHCR document. (*UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Relevant COI for Assessments on the Availability of an Internal Flight or Relocation Alternative (IFA/IRA) in Baghdad for Sunni Arabs from ISIS-Held Areas*, May 2016, available at: <http://www.jefworld.org/docid/575537dd4.html>). Verzoeker verwijst ook naar een arrest van het Britse Hooggerechtshof, van 23 januari 2017 en besluit dat hoewel soenniet zijn in Bagdad op zich niet voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging te hebben, het wel een bijzonder belangrijk element in combinatie met andere elementen is bij de risico-analyse.”

Verzoeker gaat verder in op de concrete motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen, betoogt dat hij de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht aannemelijk heeft gemaakt en stelt dat hem op zijn minst het voordeel van de twijfel moet worden toegekend, zeker in de algemene context van precarie veiligheid en sektarisch geweld in Bagdad.

2.2. Bij het verzoekschrift worden de rapporten gevoegd waaruit verzoeker overvloedig heeft geciteerd, met name :

“2. Human Rights Watch World Report van 2017, hoofdstuk Irak;

3. US State Department, Iraq 2016 Human Rights Report ;

4. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq, 31 May 2012, HCR/EG/IRQ/12/03 ;

5. OCHR, UNAMI, Report on Human Rights in Iraq: January - June 2014 ;

6. UK Home Office, Country Policy and Information Note, Iraq: Ba'athists, November 2016;

7. Britse Hooggerechtshof, BA (Returns to Baghdad) Iraq CG, [2017] UKUT 00018 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), van 23 januari 2017 ;

8. UNHCR, UNHCR Position on Returns to Iraq, 27 oktober 2014, p. 3 ;

9. UN Security Council, First Report of the Secretary-General Pursuant to Paragraph 7 of Resolution 2233 (2015), 26 October 2015, S/2015/819, para 22;

10. Buitenlandse Zaken Nederland, Ambtsbericht Veiligheidssituatie in Irak, april 2015, p. 20;

11. U.S. Department of State, Iraq 2014 Human Rights Report, p. 25-27;

12. Finnish Immigration Service, 'Security situation in Bagdad - the Shia militias', 29 april 2015 ;

13. Amnesty International, Absolute impunity: Militia Rule in Iraq, 14 October 2014, pp. 4-5

14. Human Rights Watch, Iraq: Pro-Government Militias ' Trail of Death, 31 juli 2014;

15. Human Rights Watch, For Iraq's Sunnis, Sectarian Militias Pose an Extra Threat, 24 oktober 2014,

16. Human Rights Watch, The Gangs of Iraq, 4 november 2014;

17. Human Rights Watch, Iraq: Militias Escalate Abuses, Possibly War Crimes, 15 februari 2015;

18. Musings on Iraq, Continued Heavy Fighting in Iraq 2nd Week of May 2015, 19 mei 2015;

19. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Relevant COI for Assessments on the Availability of an Internal Flight or Relocation Alternative (IFA/IRA) in Baghdad for Sunni Arabs from ISIS-Held Areas , May 2016 ;”

2.3. Op 15 februari 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "Irak. De Veiligheidssituatie in Bagdad" van 25 september 2017.

2.4. Juridisch kader aangaande het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.4.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”.

Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling daarbij aan te tonen dat er in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin.

Krachtens artikel 48/3 van de vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève

- “a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;*
- b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)”*

Er kan derhalve slechts sprake zijn van vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag indien de ondergane of gevreesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn leven in het land van herkomst verder te zetten.

Uit artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet gaat vervolging meestal uit van de overheden van het land van herkomst, maar ook de feiten gepleegd door derden kunnen in aanmerking worden genomen indien ze bewust worden geduld door de autoriteiten of indien deze weigeren, dan wel niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden.

2.4.2. Beoordeling

Zoals reeds gesteld, beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht de motieven waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat verzoekers identiteit, nationaliteit en herkomst niet worden betwist.

Verzoeker staft zijn politiek activisme met een aantal documenten. Zo bevinden zich in het dossier zeer kritische artikels over de Iraakse regering van bedriegers en de militie AAH die wordt geleid door een crimineel, over de verantwoordelijkheid van Iran in de opmars van IS, het stelen uit ziekenhuizen van medicatie door de milities, de Iraakse vrouw als slachtoffer van geweld en oude tradities enz... die door verzoeker zouden zijn geschreven en voorgelezen op het Muthanabi-forum; een artikel gepubliceerd in Al Haddath over de corruptie in Irak onder verzoekers eigen naam, kritische posts op facebook en foto's van zijn politiek activisme.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij verzoekers politiek activisme op zich niet betwist. Evenmin wordt betwist dat hij soenniet is.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij vervolging vreest door de sjiiitische milities Jaesh el Mehdi (JAM) en Asaeb Ahl Haq (AAH). Hij zou online bedreigingen hebben ontvangen en hij zou twee keer ontsnapt zijn aan een moordaanslag door een bembom die door de milities werd geplaatst aan het huis waar hij verbleef.

Gelet op de huidige context in Bagdad, is de Raad van oordeel dat deze verklaringen niet a priori ongeloofwaardig moeten worden geacht.

Zo kan verzoeker worden bijgetreden waar hij betoogt dat de preciaire situatie van de soennieten die het slachtoffer zijn van de gewelddaden van de sjiiitische milities wordt bevestigd in de bestreden beslissing en in de door de verwerende partij gehanteerde COI Focus over de veiligheidssituatie in Bagdad, en dat deze informatie in talrijke andere door hem geciteerde rapporten wordt bevestigd.

Ook in de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van 25 september 2017, die met een aanvullende nota door de verwerende partij werd bijgebracht en die de meest recente informatie bevat, kunnen gelijkaardige berichten worden gelezen:

"Het offensief dat ISIS in juni 2014 doorvoerde, leidde in Bagdad tot de mobilisatie van sjiiitische milities zoals Badr, Promised Day Brigade (Arabisch: Liwa al-Youm al-Maw'ud) en Asai'b Ahl al-Haq). [...] In de loop van 2014 waren er meldingen van het drieste optreden van sjiiitische milities. Meerdere moorden op soennitische burgers werden aan de leden van diverse sjiiitische milities toegeschreven.

[...]

Volgens een hooggeplaatste medewerker bij een internationale organisatie in Bagdad die omwille van de veiligheid van zijn bronnen anoniem wenst te blijven, hebben de sjiiitische milities in Bagdad na de crisis van het Iraakse leger in 2014 het machtsvacuüm snel opgevuld

[...]

Verschillende factoren dragen volgens Cedoca ertoe bij dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden, begaan door sjiiitische milities:

- De feitelijke macht van de sjiiitische milities in Bagdad is sterk toegenomen [...]. Deze milities hebben mensenrechtenschendingen begaan op soennitische burgers in de gebieden die zij hebben heroverd op ISIS, en zij doen dit volgens onder andere Human Rights Watch ook nog in 2017. Als het tot confrontaties tussen milities en het Iraakse leger komt, moet het leger het onderspit delven.

- De sjiiitische milities treden ook op als politiemacht in de wijken die onder hun controle staan. [...] In de meeste wijken van de hoofdstad is er een kantoor van de militie die er de controle uitoefent. De milities nemen ook beveiligingstaken op zich, en staan de politie bij. Zij werken echter ook op eigen houtje, bijvoorbeeld door te patrouilleren op straten, markten en in woonwijken, om zo terroristische activiteiten op te sporen. De leiders van de milities beweren dat zij binnen de klijlijnen van de wet handelen, maar de politie is niet bij machte om hen rekenschap te doen afleggen.

[...]

- Soennieten lopen volgens UNHCR risico om opgepakt en gearresteerd te worden door de veiligheidsdiensten aan een controlepost, omdat zij ervan verdacht worden lid van ISIS te zijn.
- Uit informatie van UNHCR blijkt dat soennieten vaak slachtoffer worden van bedreigingen, verbaal geweld of mishandelingen.

[...]

- Het geweld dat van andere actoren uitgaat (sjiitische milities, onafhankelijk opererende leden van sjiitische milities, criminele bendes) is voornamelijk, maar niet uitsluitend gericht op soennitische burgers.

[...]

De hele provincie Bagdad bevindt zich onder controle van de Iraakse regering en de veiligheidsdiensten van de regering, maar momenteel zijn de prominent aanwezige sjiitische milities een belangrijke machtsfactor. Deze milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad, wat vooral bij de soennitische minderheid voor wantrouwen en vrees voor een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007 zorgt. De sjiitische meerderheid heeft echter meer vertrouwen in de milities dan in de politie, die als corrupt word ervaren. De milities maken mee jacht op ondergrondse terreurcellen, dragen bij tot de ordehandhaving, en bewaken de sjiitische wijken. Zij gaan soms hardhandig te werk, en er zijn berichten over arrestaties, mishandelingen en verdwijningen van burgers. De milities leggen geen rekenschap af aan de overheid hoewel ze officieel onder het gezag van de autoriteiten staan. De grootste milities vormen ook een duidelijk aanwezige politieke macht in Bagdad, en enkele van hen staan effectief onder controle van Iran. In de straten van de hoofdstad worden ook regelmatig ook lijken gevonden, maar vaak is het niet mogelijk om de daders te identificeren, omdat ook onafhankelijk opererende leden van milities en criminele bendes gelijkaardige misdaden begaan, bijvoorbeeld om losgeld af te persen van ontvoerde burgers.

Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door hun militaire successen tegen ISIS in andere delen van het land verder aan invloed gewonnen, en zij wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie.”

(p. 7, 8, 15, 43).

Hoewel uit niets blijkt dat dit risico dermate structureel zou zijn dat verzoekers soennitische achtergrond op zich voldoende zou zijn om te besluiten dat hij in Bagdad een reëel risico loopt op persoonlijke vervolging door sjiitische milities of de overheid, wordt verzoekers profiel ook gekenmerkt door zijn politiek activisme dat zich vooral veruiterlijkt via zijn facebookprofielen en een publicatie in Al Hadaath en met betrekking tot hetwelk hij ook heeft verklaard dat hij erover gaat spreken.

Uit de “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq” van 31 mei 2012, waarnaar verzoeker ook verwijst, blijkt dat zowel politieke opposanten als journalisten en andere personen werkzaam in de media een risicoprofiel hebben en dat zij vaak het slachtoffer worden van gerichte aanvallen omwille van hun etnie of religie en/of een toegeschreven politieke overtuiging en kunnen worden gevisieerd, onder meer omdat zij geassocieerd worden met een bepaalde etnische groep of voor het onderzoeken van controversiële politieke of andere gevoelige kwesties, zoals corruptie of de activiteiten van gewapende groeperingen. Vervolging van journalisten wegens het onderzoeken van corruptie of het bekritisieren van de overheid gaat tevens uit van de Iraakse veiligheidsdiensten en politieke partijen. Irak blijft voor journalisten dan ook een van de gevaarlijkste plaatsen ter wereld. Deze informatie wordt bevestigd in door verzoeker geciteerde bronnen.

Hoewel verzoeker niet als journalist gelieerd is aan een welbepaalde nieuwsorganisatie of televisiestation, kan de Raad er niet aan voorbijgaan dat niet wordt betwist dat hij als burgeractivist publiceert en zich daarbij kritisch uitdrukt en over uiterst gevoelige thema's scherpe standpunten inneemt in de openbare ruimte. Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat het precies deze activiteiten zijn die journalisten tot een doelwit maakt zodat de informatie hierboven ook op hem van toepassing is.

Verzoekers verklaringen kaderen aldus in de voorhanden zijnde objectieve gegevens van de actuele situatie in Irak. De verwerende partij, die geen nota heeft ingediend, toont niet aan dat daar anders over moet worden gedacht. Zij beperkt zich ter zitting door te stellen dat verzoeker niet heeft voldaan aan de bewijslast die op hem rust en niet heeft aangetoond dat hij daadwerkelijk wordt vervolgd.

Na de lezing van het administratief dossier is de Raad van oordeel dat de overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing niet doorslaggevend zijn om de geloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette asielmotieven volledig te ondermijnen.

Met betrekking tot de vaststelling van de verwerende partij dat het bevreemdend is dat verzoeker geen begin van bewijs kan voorleggen van de online-bedreigingen die hij zou hebben ontvangen via zijn facebookprofiel Ana al Iraqi, is het niet kennelijk ongeloofwaardig dat zijn profiel meerdere malen gehackt zou zijn, zoals hij verklaarde tijdens het gehoor, met alle gevolgen vandie voor wat betreft het kunnen aantonen van ontvangen bedreigingen. Verder kan verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat zijn nom de plume op facebook niet betekent dat zijn identiteit niet bekend zou zijn. Het is verre van ondenkbaar dat van iemand die luidens zijn verklaringen meer dan 3000 vrienden heeft (gehoorverslag 8 juli 2016, p6) –de stukken van het dossier laten niet toe dit te verifiëren maar luidens het gehoorverslag heeft verzoeker de protection officer de toelating te geven in te loggen en nergens werd vermeld dat het door verzoeker vermelde aantal facebookvrienden niet zou stroken met de waarheid- de ware identiteit doorsijpelt. Uit het gehoorverslag blijkt inderdaad dat hij bij zijn eigen naam wordt genoemd in de reacties onder een post (ibid. p 8). Bovendien heeft hij onder zijn eigen naam een kritisch artikel gepubliceerd in Al Haddath.

Met betrekking tot de bermbommen aan zijn huis en dat van zijn schoonouders, stelde de verwerende partij vast dat het bijzonder onlogisch is dat de milities zijn ouders hadden gezegd dat zij verzoeker zouden vermoorden met een bom, die dan ook nog eens op klaarlichte dag zou zijn geplaatst. De verwerende partij stelt dat dit niet strookt met verzoekers eigen verklaringen dat de milities in het geheim opereren. Echter, hiervoor werd al vastgesteld dat de sjiiitische milities bijzonder driest te werk gaan, zodat de geschetste gang van zaken niet kennelijk ongeloofwaardig is.

Verder kan verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat de politiediensten niet zonder reden door soennitische burgers van Bagdad als één en ondeelbaar met de milities worden beschouwd, minstens dat ze oogluikend hun aanwezigheid en acties dulden. Dit blijkt ook uit de hierboven aangehaalde COI. Dat verzoeker zich niet verder heeft geïnformeerd bij de politie toen die het explosief kwam weghalen, is dan ook niet van aard om de vrees voor vervolging als niet reëel af te doen.

Waar de verwerende partij aan verzoeker verwijt dat hij na dit incident niet zijn wijk ontvlucht is, maar enkel zijn huis en hem tegenwerpt dat hij nochtans zelf had verklaard dat de milities de wijk volledig kennen, maakt hij aannemelijk dat hij niet op zo'n korte tijd elders heen kon en zijn vrouw en kinderen bij zijn schoonouders in veiligheid wilde brengen. Er mag immers niet aan worden voorbijgegaan dat blijkens de gegevens van het dossier verzoekers zoon al aan leukemie leed, en hiervoor werd behandeld (uit de medische attesten blijkt dat het kind op 14 januari 2013 de diagnose kreeg, dit gegeven wordt niet betwist door de verwerende partij) zodat kan worden aangenomen dat verzoeker en zijn gezin niet zonder meer op de vlucht konden gaan of naar een andere wijk konden trekken, nu niet blijkt dat zij onmiddellijk elders terecht konden. De mogelijks verkeerde inschatting door verzoeker van de ernst van de situatie –zo ook waar hem wordt verweten dat hij de nacht doorbracht buiten het ziekenhuis waar zijn kind was opgenomen, terwijl de milities daar aanwezig waren- kan niet worden losgezien van de levensbedreigende situatie waarin zijn zieke kind zich bevond en is in de gegeven omstandigheden geen indicatie dat er geen reële vervolgingsvrees zou zijn.

De verwerende partij stelt verder dat verzoekers algemene geloofwaardigheid ernstig wordt ondermijnd omdat hij, nadat hij naar India trok om zijn zoon er te laten behandelen, terugkeerde naar zijn eigen wijk in Bagdad, om vervolgens twee weken later voorgoed te vertrekken. Aangezien het gezin in april 2014 naar India trok en pas in augustus 2015 terugkeerde naar Bagdad, is het niet ondenkbaar dat zij voor korte tijd zouden zijn teruggekeerd om nog één en ander te regelen voor hun definitieve vertrek.

De Raad stelt vast dat er een aantal losse eindjes zijn in het relaas, maar twijfels over bepaalde aspecten ervan mogen er niet aan in de weg staan de opdracht om de vrees voor vervolging betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die het verlenen van een beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen, in casu verzoekers profiel van soennitische burgeractivist die kritische artikels ten aanzien van de overheid en de milities publiceert.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat in casu in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van zijn gepercipieerde godsdienst dan wel omwille van een politieke overtuiging die hem wordt toegeschreven door de sjiiitische milities en dat hij aldus als vluchteling dient te worden erkend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien augustus tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS